

Mariët Meester & Jaap de Ruig met hun eerste wagen en Anna

Mariët Meester & Jaap de Ruig: Een vrij leven met paard & wagen

In de jaren tachtig maakte het jonge stel Mariët Meester en Jaap de Ruig een reis met paard en wagen door Frankrijk. De wagen was zelf gefabriceerd. Hoe een pony of paard aanspannen, had het duo uit een boekje. Wat een avontuur! Mariët schreef er recent een meeslepend boek over genaamd: 'Een vrij leven'.

Jaap begint enthousiast te vertellen: "Het lijkt in het begin misschien heel romantisch, zo'n trektocht door Frankrijk met paard en wagen. Maar het uitgangspunt begon in ons geval heel anders. We wilden samen reizen en de reis diende als afstudeerproject voor Mariët." "En we wisten niets van paarden en hadden ook geen geld", benadrukt

Mariët. "Belangrijk om je te verplaatsen in hoe het is als je die leeftijd hebt", zegt Jaap. "We woonden in Frankrijk, durfden en deden alles. Wanneer je met een aanspanning de openbare weg op gaat, ben je een atypische verschijning. Wel volumineus natuurlijk, maar met de snelheid van een slak. Je moet je plaats op de weg durven innemen."

Dubbele scholing

"En, wat dat betreft is dat voor iemand van midden twintig een dubbele scholing. Want ook in het leven sta je op een punt dat je je plaats moet durven innemen. Je hebt je ideeën. Je wilt op een bepaalde manier leven. Zo van: 'hier ben ik, je houdt maar rekening met me!'". Mariët: "Nu is het een heel mooi verhaal, maar ik zou echt niemand aanraden om na te doen wat wij hebben gedaan. Als ik nu terugkijk aan wat voor onheil wij zijn ontsnapt, schud ik mijn hoofd. Ik ben ook best wel eens bang geweest. Toch zou ik zo'n reis morgen zo weer maken..." "Maar iets meer studie vooraf van paarden en van het mennen, kan geen kwaad", zegt Jaap de Ruig met

gevoel voor understatement. "Ja, nu zijn de mogelijkheden ook volledig anders", zegt Mariët, "toen sloeg je op het zicht of gevoel een weg in, nu heb je google-maps en zie je waar de leuke kleine zijweggetjes naar toe leiden. Het maakt dat we zo'n tocht alleen nog maar meer mensen kunnen aanraden. In Frankrijk zijn er zulke leuke plekjes! Zelfs in Nederland kijken we nu nog steeds om ons heen, zo van: 'wat een leuk plekje daar zou je

gestopt met de kunstacademie en naar Frankrijk vertrokken. Daar was hij bevriend geraakt met een geitenhouder die oppasser was van een landhuis en ook geitenkaas maakte en verkocht. Jaap leerde de geiten te melken en hoeden. Het verhaal hoe Jaap en Mariët hun eerste trekbare woonwagen maakten, is bijzonder. Stukje bij beetje zochten zij de onderdelen bij elkaar. Het onderstel vonden zij als vierwielig bagagekarretje op

"Het wagentje had geen rem, daar moesten we dus iets op zien te vinden"

zomaar kunnen bivakkeren met paard en wagen?"

Eerste wagentje

We verplaatsen ons terug naar de tachtiger jaren. Mariët Meester zat in de tijd, voorafgaand aan de trektocht door Frankrijk, op de kunstacademie Minerva in Groningen. De reis met paard en wagen kon dienen als stage voor haar afstuderen. Haar vriend Jaap was al

een treinstation bij hun verblijfplaats in Frankrijk. "De bedoeling vanaf het begin was om een tweepersoonsbed op wielen te maken", zegt Mariët.

Remmen

"Ik leerde van een plaatselijke 'doener' aan de overkant meteen lassen toen de achterwielen voor de stabiliteit iets breder gezet moesten worden", voegt Jaap toe. Het wagentje had geen rem. "Dat

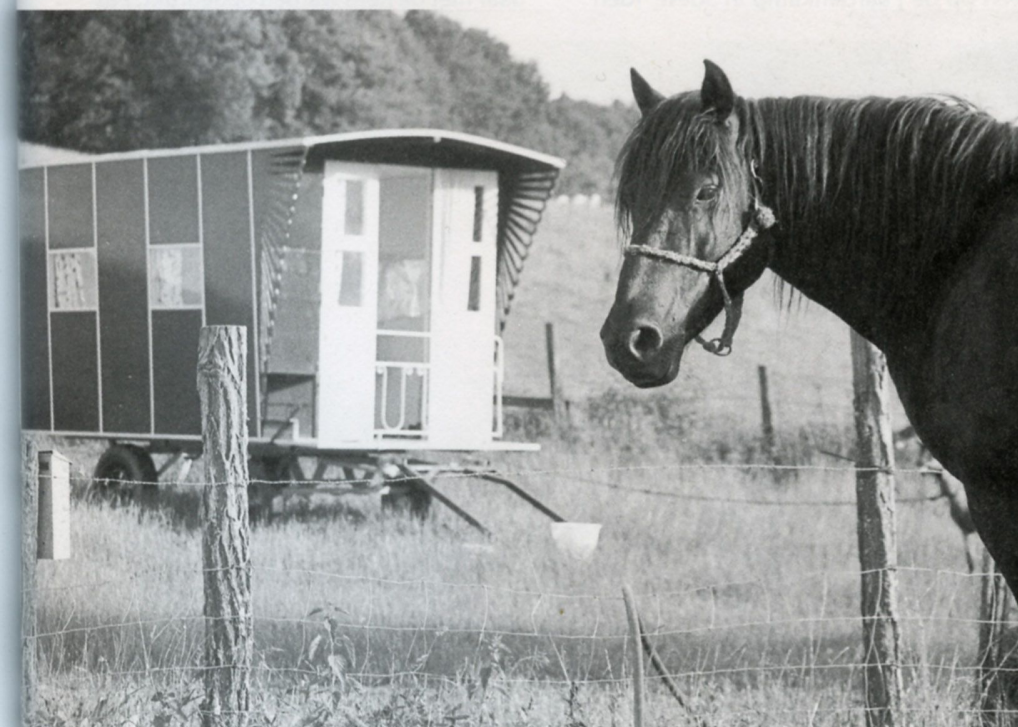
ZOMER & WINTER

In de zomer wonen Mariët Meester (www.marietmeester.nl) en Jaap de Ruig (www.jaapderuig.nl) buiten in een wagen op een vrije camping bij een boerderij. In de winter wonen ze in een huis. Ze werken respectievelijk als schrijfster en beeldend kunstenaar.

was het allerspannendste en daar moesten we dus iets op zien te vinden!", zegt Jaap. Dus ging hij naar de vuilnisbelt om de trommelremmen te slopen uit een afgedankt karkas van een brommer. "Je moet begrijpen dat open vuilnisbelten in die jaren heel gewoon waren", zegt Mariët, "die werden dus een favoriete zoekplaats voor ons. En Jaap was er beter in dan ik om bruikbare spullen te vinden." Een stalen rekje van een achterkant van een afgedankt ledikant werd bevestigd aan de bok. Er werd een houten opbouw op gezet en een deuropening aan de zijkant gemaakt. Daar kon je ook in gaan zitten kijken. "Dat in de opening zitten kijken, deden wij later heel graag!", zegt Mariët, "en dat kijken, was natuurlijk meestal naar de foeragerende pony bij rusttijden. Ik vond het prachtig om te zien welke plantjes zij voor haar plezier at, welke kruiden. En al dat groen stelde haar ook nog eens in staat onze wagen te trekken. Dat was haar krachtvoer! Ontwormen hoefden we haar nooit. Zo gezond was haar eten uit de natuur."

Anna

De eerste viervoeter werd een New Forest-pony die Mariët de naam Anna gaf. Mariët zegt: "Ik was dus helemaal geen paardenvrouw. Maar toen we gin-

1

3

4

2

- 1 Manoir voor de wagen
- 2 Geit Coza en Manoir
- 3 Gekregen en opgeknapte haam
- 4 Anna bij de wagen

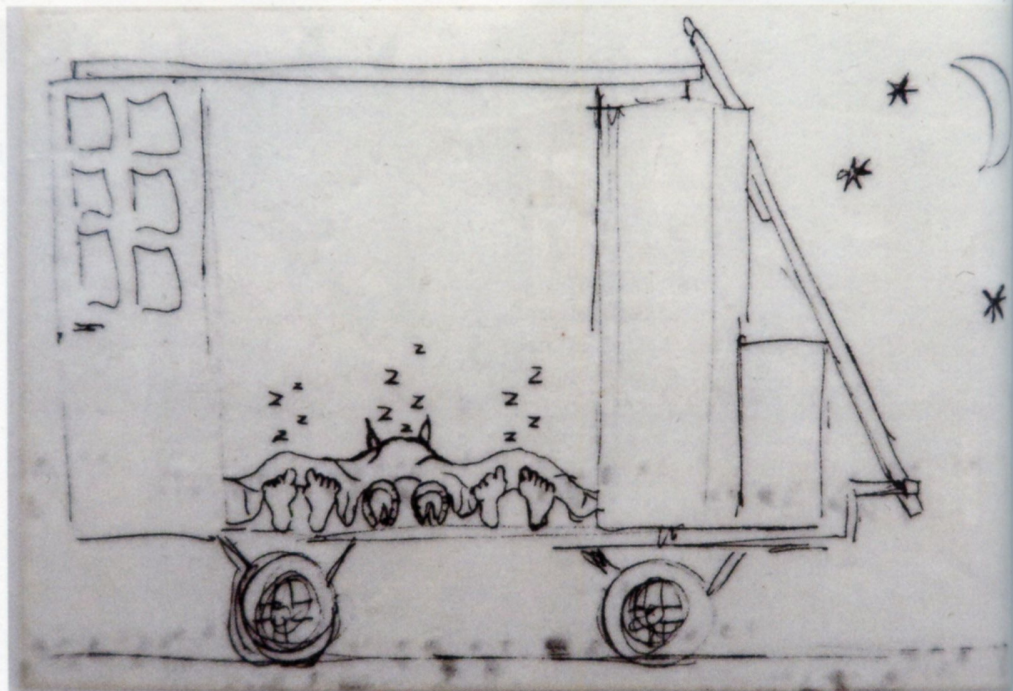
gen kijken bij een handelaar, vond ik haar zo'n mooie, levendige en actieve pony! Veel actiever dan een andere pony die ook te koop was. Die moest het dus worden. Achteraf denk ik, hoe dom om meteen de actiefste te kiezen. Weer een beginnersfout! Er hadden echt ongelukken kunnen gebeuren. Ik hoop trouwens dat de paardenmensen die mijn boek lezen mij vergeven dat ik het over 'poten' heb, in plaats van benen. Ik wist natuurlijk niet eens dat paardenmensen 'benen' zeggen. Ik heb het in mijn boek zo gelaten."

Familie van drie

Zo werden Jaap en Mariët met hun eerste viervoeter Anna een familie van drie. Jaap zegt: "Als een soort 'drie musketiers' konden we gaan trekken. Je bent een drie-eenheid en heel kwetsbaar. Je moet heel alert zijn, is dit veilig, is er water? Het beste voelde het met een huis in de buurt waar je water kon halen." Na de eerste wagen bouwde Jaap een tweede. Met de kennis die het duo had opgedaan, zo licht en zo bruikbaar mogelijk. Daar kwam een klein paard voor te staan, Manoir, van het bijzondere Mérens-stamboek. Mariët: "Ons leven en dat van

Manoir veranderde. Van een sloom suffig vijfjarig paard in een wei veranderde hij in een alert en sterk gezinslid met een taak! Met ons, twee mensen. Manoir is uiteindelijk 36 jaar geworden en gestorven op de Paardenkamp in Soest. Toen

we hem een keer opzochten, stond hij in een groep buiten en taalde hij niet meer naar ons of de wortels die we bij ons hadden..." Jaap: "Hij was toen weer paard met de paarden." Mariët: "Goed dat we daar met de neus werden opgedrukt. Pas

Illustratie van Jaap de Ruig

sprongen me de tranen weer in de ogen toen ik de foto van Manoir aan de wand van gestorven paarden op de Paardenkamp weer zag. Ik denk dat je één keer in je leven zo'n dier hebt. Voor Jaap was dat naast Manoir vooral de geit Coza die lang deel uitmaakte van ons familieleven..."

Belevingswereld

"Het samenleven met een dier waarmee je contact hebt, een team van drie zijn, zorgzaam zijn voor elkaar, dat is en was prachtig", zegt Jaap. "De belevingswereld van een paard is veel groter dan wij ons hadden kunnen voorstellen. Onze paarden nu zijn gedomesticeerd. Ze worden als veulen opgevoed door hun moeder en door hun bezitter. Door een mens dus. Zo krijg je aangeleerd om onderdeel te worden in je omgeving. Je wordt opgevoed. Net zoals dat bij kinderen gebeurt. Aan alles terugdenkend, is het vooral belangrijk om een dier een dier te laten zijn en niet je mensennormen op te leggen aan een dier."

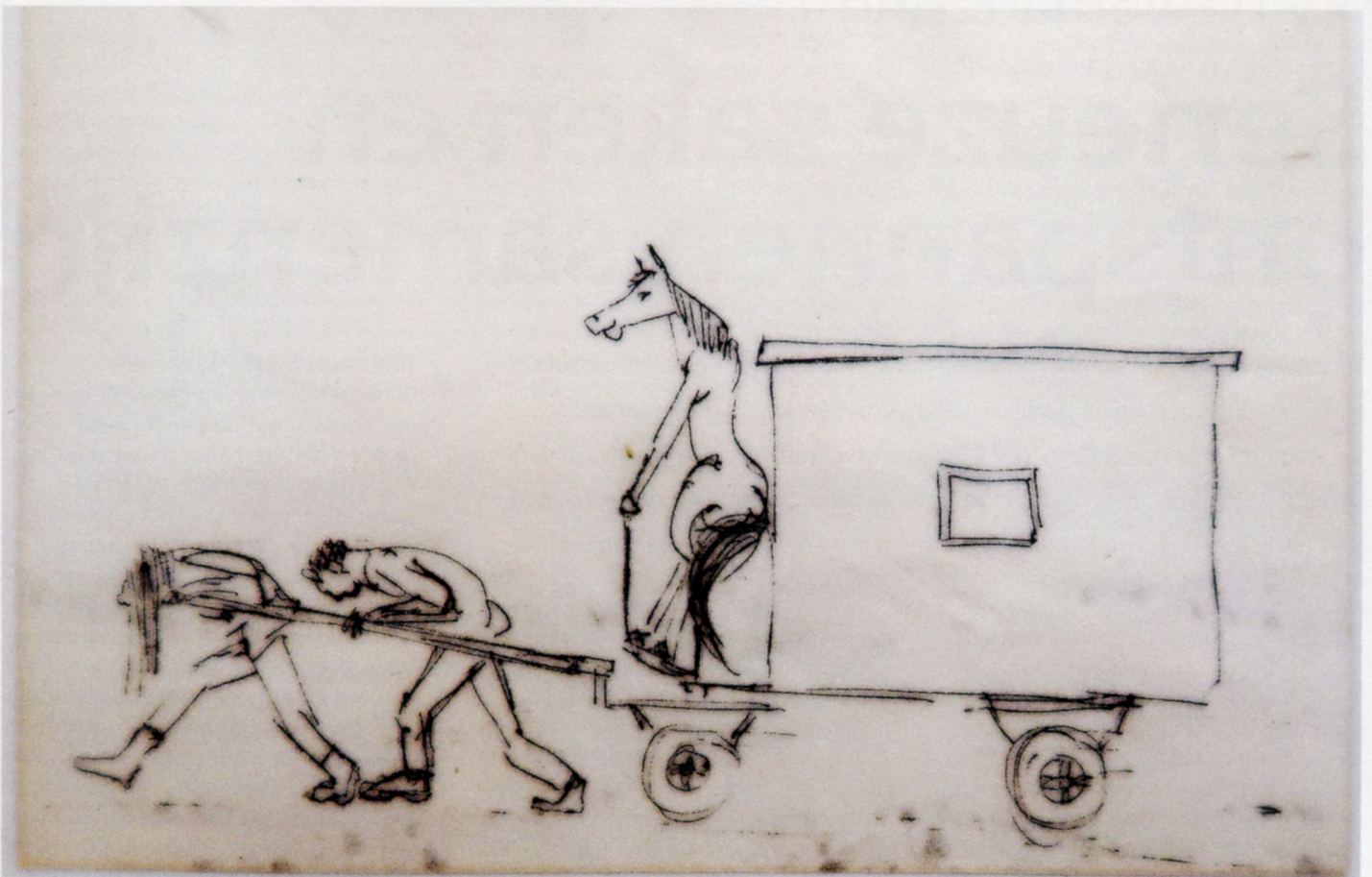
Tegenstelling

Voor Mariët en Jaap bleek dat hun trek-

"Achteraf denk ik: 'hoe dom om meteen de actiefste te kiezen'"

tocht hen bijna ongeschikt maakte voor al het andere in het leven. Ze hadden tien jaar zonder vast adres geleefd! "We voelden ons vol levenslust en dachten dat dit voor altijd zou zijn", zegt Jaap. Mariët: "En toen begon het gewone leven, maar dat konden we niet meer. Mijn doel was om zelf naar de wereld te kijken en daarvan iets te leren. De praktijk was soms omgekeerd: de wereld keek naar ons. En je relatie moet er tegen bestand zijn. Twee andere stellen die ook zo gereisd en geleefd hebben, zijn nu uit elkaar..." Jaap vult aan: "Boos blijven, kun je je helemaal niet veroorloven." Mariët en Jaap kijken elkaar aan: oei, ze hebben nu relatief weinig ruzie! Gaat het wel goed? Ze lachen. Dat je elkaar hebt ontmoet, dat de wens hoe je wilt leven om de

aarde niet meer te bevuilen dan nodig is hetzelfde is, dat is toch wel uniek, vinden ze. En Mariët concludeert: "Musici hebben op oudere leeftijd nog steeds een leermeester. Schrijvers en beeldend kunstenaars hebben dat niet! Die leermeester zijn wij nu voor elkaar. We zijn allebei perfectionistisch en elkaar steeds aan het beoordelen. Daar kom je verder mee!". "Ons doel om de aarde zo weinig mogelijk te belasten, is tegenwoordig belangrijker geworden dan wij het vroeger al vonden. Het gaat zo de verkeerde kant op! Wat dat betreft past mijn boek 'Een vrij leven' heel erg in deze tijd. En er is hoop! Het is mogelijk om de slag met elkaar te maken naar iets dat zowel aangenaam is, als goed voor de wereld", besluit Mariët positief.

Manoir op bok (illustratie van Jaap de Ruig)